

Ver handelingen

Stichting Religieuzen Tegen Vrouwenhandel

Verschijnt driemaal per jaar - 10e jaargang nr 2 - september 2006

Inhoud

Een brief uit Brazilië 3

De bezieling 4

Een man alleen 6

Coks van Eysden . . 12

Over de SRTV

De SRTV in Litouwen en Letland 1

Vrouwenhandel in de kijker rond WK 5

Europees Sociaal Forum 8

Voor u gelezen

Vrouwenhandel, de slavernij van het derde millennium . . 7

Van armoede tot slavernij 8

De 'loverboy' is een ordinaire pooier . . 9

Italiaanse politie bevrijdt Poolse 'slaven' 9

Amsterdam sluit één op vijf bordelen . . . 10

Lof en kritiek van VN-rapporteur vrouwenrechten . . 10

Mogelijk permanente verblijfsvergunning voor slachtoffers mensenhandel . . . 10

Illegale prostitutie niet verminderd . . 11

Zomerkamp Moldavië 11

De SRTV in Litouwen en Letland

Een reisimpressie

We zijn acht dagen met zeven mensen namens de SRTV naar Litouwen en Letland geweest op uitnodiging van Caritas Litouwen en Caritas Letland. We vlogen naar Vilnius, de hoofdstad van Litouwen, en gingen van daaruit met de Ford Transit van Caritas - een busje met chauffeur - naar Kaunas.

Kaunas

In Kaunas logeerden we in een klooster van zusters. We zijn daar heel hartelijk ontvangen. We hadden het er goed. De zusters zijn bepaald niet rijk en moeten in gewone beroepen de kost verdienen.

Op 6 juni waren we de gasten van de directeur van Caritas Litouwen, pastor Grigas, en van enkele coördinatoren van een project van Caritas tegen vrouwenhandel. In ieder van de vijf bisdommen werkt een coördinator met een aantal vrijwilligers onder leiding van een geweldige vrouw, Kristina Misiniene, die haar collega's begeleidt. Zij proberen met informatiemateriaal meisjes en vrouwen te waarschuwen voor 'lieve' verleiders, die pooiers blijken te zijn. Slachtoffers komen er immers pas achter als het te laat is. Ze vangen vrouwen op die uit de seksslavernij terugkomen in Litouwen. Soms kunnen ze die onderbrengen in veilige appartementen die Caritas voor hen gehuurd heeft of in zusterkloosters. Ze luisteren naar schrijnende verhalen en proberen hen zo te begeleiden dat ze weer in hun dorp of stad en bij hun families thuis kunnen komen.

Alle informatie werd voor ons door Kristina en pastor Grigas in het Engels of Duits vertaald.

Radio en krant

Yos Appelhof, Johan Naron, zuster Mechtilde en pastor Grigas werden tegen het eind van de ochtend verwacht voor een radio-uitzending van de katholieke radio-omroep van Kaunas over de strijd tegen vrouwenhandel (85% van de bevolking van Litouwen noemt zich katholiek.) Ook luisteraars konden vragen stellen. Onze vertegenwoordi-

gers waren heel tevreden na terugkomst. Aan de uitzending vooraf bezochten ze een kapelletje in de studio, waar ze met de presentator baden voor een goede uitzending. Na een gezellige maaltijd in een restaurant werden we geïnterviewd door een journaliste van de plaatselijke (neutrale) krant. Volgens Kristina was het artikel dat de volgende dag in de krant stond goed.

SRTV met Pastor Rigas en Kristina Misiniene

Netwerken

In Kaunas houden verschillende organisaties zich bezig met de bestrijding van vrouwenhandel. Hun vertegenwoordigers ontmoetten we die middag.

We werden telkens met het busje van Caritas van de ene plek naar de andere vervoerd.

We vertelden wie we waren en wat we kwamen doen. Ons doel in Litouwen en Letland was: het netwerk met verwante organisaties versterken en op de hoogte komen van hun activiteiten, zodat we elkaar tot steun kunnen zijn.

Er werden daar televisieopnamen gemaakt en twee van ons werden kort voor de camera geïnterviewd.

Overal waar we kwamen lieten we exemplaren van ons internationale tijdschrift 'Transactions' en onze waarschuwingsfolders achter in het Litouws en in Letland in het Lets en Russisch.

Opvang van vrouwen

De volgende dag, woensdag 7 juni, bezochten we twee zusterkloosters. Naast →p. 2

het werk, dat deze zusters in hun kloosters doen - onder andere het verzorgen van oude vrouwen naar wie familieleden niet omkijken - vangen zij ook verhandelde vrouwen op, die bij hen op verhaal kunnen komen. In het ene klooster kunnen zusters ook een luisterend oor bieden. In het andere hebben de zusters daar door hun andere werkzaamheden minder tijd voor. In beide kloosters kunnen de vrouwen zich veilig voelen. Ze mogen de zusters ook helpen in de tuin en bij de verzorging van patiënten. De vrouwen zijn daar onder verantwoordelijkheid van Caritas. Wat de zusters ons vertelden maakte diepe indruk op ons.

Die middag ontmoetten we ook enkele vertegenwoordigers van andere zusterkloosters aan wie we ons verhaal vertelden en wier vragen we beantwoordden.

Doodmoe namen we 's avonds hartelijk afscheid van pastor Grigas. Hij is zelf gevangene geweest van de Russen en heeft meer geleden dan wij kunnen vermoeden.

De volgende dag, donderdag 8 juni, reden we al om acht uur uit Kaunas weg naar Vilnius. Daar hadden we een gesprek met vrouwen van de politie. Een van hen was hoofd van de afdeling mensenhandel, en een ander van de afdeling opsporing en opvang. Zij was net terug uit Nederland waar ze Ton Brouwer, een van onze reisgenoten had ontmoet tijdens een conferentie. Ze had deze bijeenkomst voor ons gearrangeerd.

Zij vertelden over ontwikkelingen in Litouwen. Wij op onze beurt vertelden hen, hoe zij kunnen nagaan, of de uitnodigende instanties die vrouwen naar Nederland uitnodigen betrouwbaar zijn. Daarvoor kunnen zij bij de Nederlandse Ambassade informeren naar de inschrijvingsnummers bij de Kamers van Koophandel. We konden hen ook vertellen over de positieve resultaten van het telefoonnummer van 'Meld misdaad anoniem'.

Wij kwamen te weten dat prostitutie in Litouwen verboden én strafbaar is. Prostitutie zowel als klant betalen een eerste keer een boete van 575 Litass (€ 167), bij volgende keren kan het oplopen tot het dubbele ervan.

Op weg naar Letland

Kristina heeft ons bezoek erg gewaardeerd en voelde zich bij ons op haar gemak. Wij waardeerden hún werk en de geweldige organisatie van deze dagen in Litouwen. Dankbaar gingen we op het busstation van Eurolines uit elkaar. Chauffeur Saulus met Kristina terug naar Kaunas en wij naar Riga in Letland, waar we om een uur of zeven plaatselijke tijd in ons pension aankwamen. Na 88 treden kwamen we in onze kamers. De dames van ons gezelschap moesten met elkaar twee kamers delen. Gijs Liefvering had een kamer alleen.

We deelden met elkaar ook één douche, één toilet en één wastafel in één natte cel. Er was ook nog een ruimte waar we samen de avondboterham konden gebruiken. We hadden er logies en ontbijt. En het was heel gezellig.

Riga

Diezelfde avond nog kwam pastor Edgar kennis met ons maken. Hij is directeur van Caritas Letland. Hij wilde enkele afspraken met ons regelen.

Op vrijdag 9 juni werden we om 10.00 uur in het centrum 'Marta' verwacht.

'Marta' is een gouvernementele organisatie voor vrouwenstudies met een project tegen vrouwenhandel. We werden er gastvrij ontvangen. Drie medewerkers stonden ons te woord in het Engels. De coördinator van het project legde ons de doelstellingen ervan uit. Degene die vooral verantwoordelijk is voor de opvang van slachtoffers liet ons het schema zien van de professionele begeleiders van het project. Vanuit een kernteam van 2 maatschappelijk werkers met daaromheen een arts, een sociaal assistent, een advocaat en een psychotherapeut, kan een beroep gedaan worden op de politie, op het openbaar ministerie, op de sociale dienst, op een gynaecoloog, op een psycholoog (met name voor hulp aan familieleden), op een psychiater en op iemand die kan helpen, wanneer er schulden gemaakt zijn.

'Marta' kan slachtoffers onderbrengen in flats, waar ze veilig zijn en betaalt dan de huur en de medische zorg. De vrouwen worden tenminste het eerste half jaar na terugkomst geholpen om weer te integreren in de samenleving. Er is een nationaal project tegen mensenhandel van 2004 - 2008, dat door de Letse overheid gesubsidieerd wordt.

Ons gesprek met 'Marta' duurde, onderbroken door een lunch, tot 15.00 uur.

SRTV met zusters in Litouwen

Zusters

We hebben twee kloosters bezocht van de Zusters Dominicanessen van Bethanië en van de Zusters van het Arme Kind Jezus.

De Dominicanessen hebben de laatste jaren enkele slachtoffers opgevangen. De zusters van het Arme Kind Jezus staan sympathiek tegenover iedere strijd tegen vrouwenhandel. We spraken de overste van het klooster van die zusters en raakten onder de indruk van wat zij zelf tijdens de bezetting had meegemaakt en dat was niet gering. Nu hebben de zusters die niet gepensioneerd zijn een gewone baan. Andere zusters geven catechese, bereiden vieringen met kinderen voor, zorgen voor zieken en ouden van dagen. Zondags na de mis kunnen mensen eten en zich wassen. Ze delen wat ze hebben. De zusters hebben al zoveel taken, dat het onmogelijk voor hen is om nog de zorg voor slachtoffers van vrouwenhandel op zich te nemen. Wel zullen ze meisjes en vrouwen met behulp van onze waarschuwingsfolders in het Lets en het Russisch waarschuwen voor sluwe handelaren. De helft van de inwoners van Letland zijn Russen. Het totaal aantal inwoners van Letland is 2,3 miljoen. Ruim een miljoen woont in Riga.

Van het pensioen (jaarinkomen) van de overste kunnen de Zusters van het Arme Kind Jezus één maand de ➔p. 3

verwarming laten branden. En dat in de heel strenge winters van oktober tot april in Letland.

We bezochten ook het 'Bezettingmuseum' in Riga: zeer indrukwekkend.

Onze vrije dag

Zondag was voor ons een vrije dag. Om twee uur gingen we naar een eucharistieviering-in-het-Engels. Ervoor bezochten we de grootste markt van Europa en erna bekeken we nog een paar mooie plekjes in de stad.

Caritas Letland

Op de middelbare school, waar Pastor Edgar godsdiensten geeft, spraken we op 12 juni met de directrice van de school en met een maatschappelijk werkster, die nu nog bij 'Marta' in het project tegen vrouwenhandel werkt,

maar gedetacheerd is bij Caritas, waar ze binnenkort een project tegen vrouwenhandel zal begeleiden. Een zeer geëngageerde vrouw. Zij kent veel schrijnende gevallen van slachtoffers.

Terug naar huis

Op de laatste dag van onze reis hadden we geen verplichtingen meer. We konden rustig onze koffers pakken, nog een Russisch Orthodoxe Kerk bezoeken, met de beheerder van het pension afrekenen en ons tegen twaalf uur naar het vliegveld laten brengen.

Rond vijf uur namen we op Schiphol afscheid van elkaar na zeer geslaagde en soms heel vermoeiende dagen.

Gijs Lieferring

Brief van een SRTV-medewerker

Een brief uit Brazilië

Afgelopen maand heb ik mijn verblijfsvergunning in Brazilië laten verlengen. Mijn verlenging moest ik persoonlijk aanvragen bij de Federale Politie, omdat ik in Harderwijk ben geboren, maar opgegroeid in Brazilië. Tot mijn grote verbazing lag op de balie voor buitenlanders een folder over vrouwenhandel. Het was zelfs de laatste. Ik vond dit heel interessant, omdat ik nooit eerder een dergelijke folder zag in Brazilië.

Bepaalde streken van Brazilië zijn heel arm. Toch, ondanks de armoede is de bevolking er heel vriendelijk, heel open tegen elkaar. Veel mensen moeten leven van 100 euro per maand. Verder is het levensonderhoud niet goedkoop waardoor men al snel in de schulden raakt. En dan de gezondheidszorg. Verzekerden moeten niet alleen bijbetalen voor een operatie, maar ook alle medicatie zelf kopen. Als men niet verzekerd is, staat men uren in de rij voor een kaartje voor een consult bij een dokter. Meestal is dat vanaf 22 uur in de avond tot de volgende morgen 7 uur, wanneer het loket opengaat. Als een kaartje krijgen niet lukt, bijvoorbeeld omdat mensen die vóór je staan naar dezelfde dokter vragen, moet je zonder consult terug naar huis en het de volgende dag opnieuw proberen. Dit alles is nog maar een gedeelte van alle moeilijkheden. Jullie zullen daarom begrijpen dat wanneer iemand uit het buitenland komt vertellen over hoe mooi en rijk zijn land is en dat er

'gemakkelijk' geld te verdienen valt, men er alles aan zal doen om daarvan mee te kunnen profiteren.

Zo krijgen vooral vrouwen voorgespiegeld dat ze een beter leven op kunnen bouwen door middel van geld verdiend in het buitenland. Deze vrouwen weten echter niet dat de personen die hen 'werven' van alles met ze kunnen doen om maar zoveel mogelijk geld te kunnen verdienen. Een paar van de vrouwen uit onze streek heb ik gewaarschuwd tegen deze praktijken. Maar tevergeefs, want de kans om ergens anders geld te verdienen vinden ze belangrijker dan het verlies van hun vrijheid.

Velen van hen zijn nu illegaal in een land als Nederland. Ze worden er misbruikt en hebben geen enkele kans terug te keren naar Brazilië zolang niemand ze daarbij helpt. De verspreiding van die folder tegen

vrouwenhandel verbaasde me, omdat dit probleem vroeger, zelf ben ik al jaren weg uit Brazilië, niet zo in de openbaarheid ter sprake kwam. Wij vertelden de meisjes van het kindertehuis in Rio de Janeiro daar wel over. Dat ook de overheid nu initiatieven neemt tegen deze uitbuiting vind ik dan ook heel fijn. Een voorganger vertelde mij onlangs dat in het noordoosten van Brazilië mensenhandelaren openlijk steeds meer vrouwen proberen te werven. Tegelijkertijd waarschuwt de regering de bevolking tegen deze praktijken door middel van folders, lezingen en financiële hulp aan verschillende stichtingen. Ook het werk van de SRTV is erg belangrijk, omdat deze stichting vrouwenhandel goed aanpakt.

Alle ellende wordt vooral veroorzaakt door armoede. De problematiek rond vrouwenhandel is slechts het topje van de ijsberg. Om de cirkel van ellende te kunnen doorbreken zijn ook gericht onderwijs, trainingen, en ondersteunend werk nodig. Hopelijk kunnen wij doorgaan met het helpen van deze vrouwen en anderen tijdig waarschuwen voor uitbuiting door vrouwenhandelaren.

Dit is mijn ervaring in Brazilië. Het is geweldig dat in Brazilië de regering nu ook helpt bij het bestrijden van vrouwenhandel.

Hartelijke groeten,

Alexandra van de Raa
SRTV-medewerker

Al doende gerechtigheid

Frans Kwik van de Missionarissen van Mill Hill is vijftig jaar priester. Daarom is hij nu onderwerp van deze rubriek. Frans is de vierde van een gezin met tien kinderen.

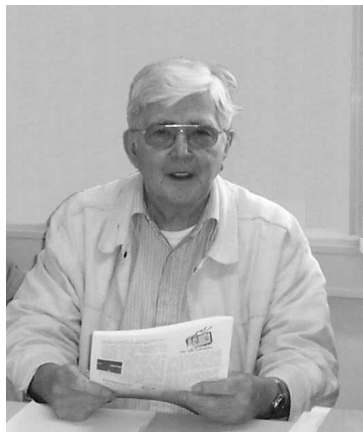
Tilburg en Roermond

Toen hij twaalf was wilde hij missionaris worden. Frans meldde zich bij de pastoor van Hintham. In die parochie woonde het gezin. De pastoor had in de spreekkamer van de pastorie een boekje van de Fathers van Mill Hill. Dat waren missionarissen. Frans had van die missionarissen nog nooit gehoord. De volgende dag stond er bij de familie Kwik één op de stoep in een zwarte toog met een rode sjerp om zijn middel. Frans 'ging op studie' - zo heette dat in die dagen als een jongen naar een klein seminarie ging - in 'de Rooi Pannen' in Tilburg. Na vier jaar Tilburg volgden twee jaar Roermond.

Frans heeft goede herinneringen aan zijn klein seminarie-tijd. Hij dankt er zijn liefde voor muziek en voor kunst aan.

'Hogere Studies'

In Roosendaal deed hij 'filosofie'. Hij maakte er kennis met het internationale karakter van Mill Hill. Ook Engelse en Ierse studenten kwamen naar Roosendaal. De voertaal was Engels. Ook in de lessen. De theologiestudie vond plaats in Londen. Alleen in de grote vakanties mochten de studenten naar hun familie. In de kleine vakanties - Kerstmis en Pasen - ging hij met een Schot, een Engelsman of een Ier mee naar huis. Zo begon zijn omgang met andere talen en culturen.

Priesterwijding

Op 8 juli 1956 volgde de priesterwijding, een eerste groot hoogtepunt in zijn leven. Hij werd leraar Grieks op het klein seminarie van Mill Hill in Schotland.

Pas daarna kreeg hij een benoeming voor Congo, dat in 1960 onafhankelijk werd. Na een inburgeringscursus in Antwerpen vertrok hij in september

1960 naar Congo. Daar werd hij leraar op de kweekschool van het bisdom. Door een opstand in Stanleyville zijn in 1964 veel missionarissen vermoord. Frans moest vluchten. Hij bleef een half jaar in Nederland.

Toen hij terugkwam in Congo werd hij kapelaan in een parochie zo groot als Brabant. Als 'reispieter' trok hij van het ene dorp naar het andere om voor te gaan in de Eucharistie en om schooltjes en verpleegposten te inspecteren. Terug van de reis bracht hij verslag uit bij de pastoor.

Vaticaanum II

Het Tweede Vaticaans Concilie drong pas echt door in het missiegebied van Frans vanaf 1970. De kleine gemeenschappen werden omgevormd tot basisgemeenschappen. Er werd iemand verantwoordelijk voor de liturgie, een ander voor de diaconie, een derde voor 'vrede en gerechtigheid', een vierde voor gezinsspastoraat. Mensen leerden voor te gaan in Woorddiensten en Uitvaarten. Ieder werd helemaal verantwoordelijk voor een deel-taak. Dit was misschien wel de mooiste tijd van zijn missionarisleven. Mensen konden en mochten tot hun recht komen.

In dienst van de Kerk, in dienst van mensen

Hij was zeven jaar lang secretaris van de Congolese bisschop. Met zijn pastorale team trok hij van dorp tot dorp om het gedachtegoed van het concilie uit te dragen, vooral het document 'Gaudium et Spes' (de taak van de kerk in de huidige samenleving). Had hij nog vrije tijd over dan besteedde hij die aan gemeenschapsvorming. Daarbij kwam hij vooral op voor de rechten van vrouwen.

Door Frans en zijn team begeleide cursussen in de dorpen werden afgesloten met een grote viering.

De mensen leerden op hun eigen wijze 'de zondag vieren'. Als er geen priester aanwezig was, waren er evenveel parochianen in de viering als wanneer er wel een was. Een viering zonder brood en wijn werd even intens beleefd als een eucharistieviering.

In 1997 moest hij vluchten voor oprukkende rebellen. In 1998 keerde hij toch weer terug. De mensen die hij opgeleid had, gaf hij nog extra vorming. Zonder afscheid te kunnen nemen moest Frans in 1999 wéér vluchten. Nog één keer wilde hij zijn mensen zien, toen vorig jaar de Mill Hill missie in Congo 100 jaar bestond, maar zijn gezondheid liet dit niet meer toe.

En nog steeds gerechtigheid

Frans is nu 75 en niet meer 100% topfit. Toch wil hij zich blijven inzetten voor gerechtigheid. Hij wil een goed communitylid zijn, en is actief in het 'Afrika-Europa Netwerk', waarin hij helpt misstanden aan de kaak te stellen en op te komen voor de armen in Afrika. Daarnaast is hij medewerker van de SRTV, redacteur van 'Verhandelingen' en 'Transactions' en lid van de projectgroep Afrika.

Gijs Lieffering

Ter gelegenheid van zijn vijftigjarig priesterschap heeft Frans Kwik een boekje geschreven met daarin 50 verhalen over zijn jaren in Congo. Dit is te bestellen à € 10,00 bij: Frans Kwik, Johannahoeve 2, 6861 WJ Oosterbeek

Vrouwenhandel in de kijker rond WK

De Stichting Religieuzen tegen Vrouwenhandel (SRTV) en Kerkinactie, de hulporganisatie van de Protestantse Kerk in Nederland, hebben het WK-2006 aangegrepen om gedwongen prostitutie onder de aandacht te brengen.

Na enig lobbyen door de SRTV en Kerkinactie kwam er in de aanloop naar het WK een gezamenlijke campagne op gang tegen gedwongen prostitutie van de protestantse Kerk, de Duitse voetbalbond en de internationale voetbalbond FIFA. Een van de onderdelen was de ondertekening van een verklaring over gedwongen prostitutie door de Duitse voetbalbond en de KNVB. Klanten in Duitsland kunnen tijdens het toernooi 24 uur per dag een telefoonnummer bellen om misstanden in de prostitutie te melden.

Groeiend probleem

Dat de mensenhandel over de hele wereld toeneemt, daarover zijn de meeste deskundigen het wel eens, ook al blijft het moeilijk om statistische gegevens te verzamelen. In 2001 noemde de Europese Unie naar aanleiding van internationale Vrouwendag vrouwenhandel 'een groeiend probleem'. Het feit dat vrouwenhandel sinds enkele jaren ook binnen Europa een probleem is geworden, is een nieuwe 'trend'. Ivonne van de Kar van de SRTV: "De club-eigenaren zeggen dat de voorkeur van de klanten nu naar blonde meiden uitgaat, en dat ze daarom meisjes uit Oost-Europa halen en minder uit Afrika, Azië of Latijns-Amerika. Maar de val van de Muur heeft er meer mee te maken. Sinds die tijd zijn vrouwen uit bijvoorbeeld Polen, Tsjechië of Roemenië veel goedkoper naar Nederland te halen. Als ze eenmaal in West-Europa zijn beland, worden ze vaak binnen niet al te lange tijd weer doorverhandeld. Er lijkt wel zoiets als een internationaal netwerk te bestaan. Clubeigenaren willen met telkens nieuwe meisjes adverteren voor de klanten. Daardoor is het verloop groot. De vrouwen worden van de ene handelaar aan de andere verhandeld. En de meiden weten vaak niet eens in welk land ze zijn," aldus Van de Kar.

"Vrouwenhandel is vooral een armoedeprobleem", stelt ze. De slechte economische situatie in veel landen van het voormalige Oostblok heeft een rechtstreeks effect op de omvang van de vrouwenhandel. Met de val van de Muur stortten de economieën van diverse Oost-Europese landen in. De landen krabbelen langzaam overeind, maar bijvoorbeeld in Roemenië leeft 25 procent van de bevolking onder de armoedegrens.

Van de Kar: "Hoewel minder dan voorheen, doen de verhalen dat je snel veel geld kunt verdienen in het Westen nog steeds de ronde." De kranten staan er vol met advertenties voor baantjes in het Westen. Ook advertenties van malafide tussenpersonen. "Iemand van een partnerorganisatie in Roemenië die op zo'n advertentie voor een zomerbaantje in de Duitse horeca reageert", vertelt Van de

Kar, "kreeg te horen dat er geen correspondentie nodig was. Ze hoefde geen formulieren in te vullen. Ze moest alleen een foto opsturen." In Roemenië vond voorafgaande aan het WK een intensieve en grootscheepse campagne plaats door de politie, douane, kerken en opvanghuizen. "De douane let extra op mogelijke slachtoffers die naar het Westen reizen. Op scholen is voorlichting gegeven", aldus Van de Kar.

Risico

Van de Kar: "Het is erg dat dit soort dingen gebeuren. Dat de vrouwen in hun naïviteit slachtoffer worden van gewetenloze figuren die er geld aan verdienen. En dat ze er zo geschonden uitkomen. Dat er mensen zijn die op zo'n vreselijke manier misbruik van ze maken, is verschrikkelijk."

"Zijn de meiden die erin trappen inderdaad naïef om in te gaan op zo'n voorstel?" Van de Kar: "Er zijn twee typen slachtoffers. De ene groep weet inderdaad niet waar ze aan begint. Het zijn jonge meiden, meestal met een prima opleiding, die in hun eigen omgeving en land geen enkele toekomst zien. Het zijn de meer initiatiefrijke jonge vrouwen die de sprong wagen. De vrouwen in de tweede groep weten wel dat ze in de prostitutie gaan werken en dat de werkelijkheid niet zo mooi zal zijn, en calculeren een zeker risico in. Ze denken: als ik twee maanden werk, dan verdien ik genoeg om mijn familie een jaar te kunnen onderhouden. De werkelijkheid blijkt vele malen erger dan ze zich hadden voorgesteld."

Hoeveel meiden en jonge vrouwen er uiteindelijk rond het WK gedwongen terechtkomen in de sekshuizen van Duitse uitbaters is moeilijk te zeggen. "Maar", vraagt Van de Kar, "is het minder erg als het maar tien vrouwen zijn in plaats van honderd?" Elk uniek geval is ellendig, wil ze maar zeggen.

*Uit: Missie-Inter-Actie, juli '06
door Daphne van Rosendaal*

Noot van de redactie:

Op dit moment zijn nog geen definitieve cijfers binnen van het aantal vrouwen dat tijdens het WK tot prostitutie werd gedwongen. In een volgende nummer van Verhandelingen komen we daar zeker op terug.

**Abpfiff -
schluss mit der Zwangsprostitution !!**

zet vrouwenhandel buitenspel !!

Een man alleen

Hij had studiedagen in Amsterdam voor zijn werk. 's-Morgens een inleiding waarna een workshop. Praten en nog eens praten. 's-Middags een stadswandeling met heel de groep. Het was leuk, veel bezienswaardigheden en een uitstekende gids. Maar hij was er wel moe van. Die avond had hij geen zin om met collega's, die hij toch verder niet kende, aan de bar te hangen.

Hij gaat de stad in. De Walletjes. Hij is er nog nooit geweest. Hij ziet vrouwen, schaars gekleed in vitrines staan. Hij loopt de straat verder in, almaar vitrines met soms mooie, soms mollige, soms nogal lelijke vrouwen. Er zijn er die zomaar stil zitten te zitten in een bikini of zoiets. Anderen showen hun lichaam. Gek toch, hoe komen ze ertoe?

Hij heeft wel eens gehoord, dat er niet eens zoveel vrouwen zijn, die dat werk graag doen.

Er is één prostituee die hem boeit. Ze heeft een lief gezicht.

Zal hij bij haar eens naar binnen gaan? Zijn vrouw weet toch niet wat hij nu uitspookt. En hij hoeft niet per se met haar naar bed. Hij blijft staan voor haar raam.

De vrouw wenkt hem. De deur gaat open. Ze ontvangt hem. Zij doet de gordijnen dicht. Ze vraagt in gebrekkig Nederlands, wat hij van haar wil. Hij is er plotseling heel verlegen mee. Ze staan tegenover elkaar. Ze is best lief, met een mooi gezicht en prachtige ogen. Onder haar minuscule behaaije vermoedt hij lieve zachte borsten. Zij lijkt er helemaal geen zin in te hebben om met deze vreemde man het bed in te duiken. Misschien heeft ze wel nooit zin in dit werk. Er staan twee stoelen. Er is een bed. Netjes en schoon, dat wel. Er ligt een doosje op het nachtkastje waarin hij condooms vermoedt. De stoelen staan dicht bij elkaar. Hij voelt, zonder haar aan te raken, de warmte van haar lichaam. Hij raakt wel een beetje opgewonden.

Hij probeert haar duidelijk te maken dat hij hier op de Wallen uit nieuwsgierigheid is. Hij vindt haar lief en eigenlijk ook wel sympathiek.

Hoe komt zo'n schat er toe om haar lichaam avond aan avond te verkopen. Ze heeft het trouwens nog niet eens gehad over een prijs voor wat dan ook.

Hij vraagt hoe zij heet. De naam die zij uitspreekt lijkt op het Engelse Mary. Alleen een voornaam. Hij noemt ook zijn voornaam en vertelt wat hij deze week in Amsterdam doet.

Hij weet niet of ze het allemaal kan verstaan. Iets begrijpt ze er wel van. Zij begrijpt dat hij vanavond alleen maar gezelschap zoekt. Ze trekt een badjas aan en komt naast hem zitten. Het stelt hem niet teleur dat ze iets aan trekt in plaats van uit. Hij voelt zich steeds meer bij haar op zijn gemak. Zij merkt dat en vindt het zichtbaar fijn, dat hij niet meer wil.

"Hoe bent u hier terecht gekomen?", vraagt hij. Aarzelend en met horten en stoten in gebrekkig Nederlands probeert zij te vertellen dat zij hier tegen haar zin werkt. Iemand in haar geboorteland in Oost-Europa had haar gezegd, dat je in Nederland goed kon verdienen als kamermeisje of zoiets. Die persoon was heel charmant voor haar geweest en ze had hem geloofd.

De goede baan bleek werk in sekshuizen, aan de bar op klanten wachten, met hen naar bed gaan, geld vangen en dat aan de pooier geven. Nu moet ze in de 'etalage' en met mannen naar bed van wie ze vies is. Eens hoopt ze terug naar haar land en naar haar familie te kunnen gaan. Maar of ze dan veel geld mee kan nemen naar huis, daar is ze niet zo zeker van. Ze is nu iets meer dan een half jaar in Nederland, begrijpt hij. Ze heeft alleen maar verdriet gekend en pijn vanwege verkrachtingen door pooiers en hun handlangers.

Ze vindt het verschrikkelijk om avond aan avond, dag na dag het bed te moeten delen met vreemde mannen. Hij begrijpt niet dat ze desondanks zo'n lieve, warme vrouw is. Hij zou haar willen helpen. Hij vraagt wat hij voor haar zou kunnen doen. Nu niet veel, meent zij. Politie waarschuwen, lijkt hem het minste. Bij het woord alleen al wordt ze bang. Bang voor nieuwe pijnlijke vernederingen.

Ze vraagt of hij iets wil drinken. Ze zet koffie. Ze drinken bijna stil hun koffie op.

Hij vraagt wat hij haar schuldig is. Ze weet het niet. Hij geeft haar vijftig euro. Ze is hem dankbaar. Hij neemt zich voor op zoek te gaan naar instanties die de vrouw zouden kunnen bevrijden uit deze afschuwelijke situatie. Hij stapt op om naar zijn hotel te gaan en met een kus op haar wang neemt hij afscheid. Hij ziet tranen in haar ogen. Hij heeft een brok in zijn keel.

Die nacht slaapt hij niet erg goed. De verdrietige toestand van Mary houdt hem bezig telkens als hij wakker wordt. En morgen weer een lezing en workshops.

Mijmeringen van een redactielid naar aanleiding van verhalen over vrouwenhandel.

Gijs Lieffering

Vrouwenhandel, de slavernij van het derde millennium

Volgens de Verenigde Naties zijn er in deze eeuw al dertig miljoen mensen als koopwaar verhandeld, onder wie tien miljoen meisjes tussen vijf en vijftien jaar. Tegen hun wil werden ze ondergebracht in de prostitutie. Angst voor hiv/aids doet in het seksmilieu de vraag stijgen naar maagden, hoe jonger hoe liever.

Azië het knooppunt

Azië is het knooppunt van waaruit vele duizenden vrouwen en meisjes worden gekeurd, verhandeld en te werk gesteld in bordelen of onder dwang huishoudelijk werk moeten verrichten bij rijkelui.

Veel van deze vrouwen worden door gewiekste handelaren geronseld in het buitenland, omdat winst pas echt gemaakt wordt met de buitenlandse handel. Daar worden ze vervolgens aan het werk gezet of doorverkocht. Zo werken er in Thailand in de bordelen geen Thaise vrouwen, maar hoertjes uit omringende landen, terwijl 'Thaise vrouwen dansen in de bars van Japan, Taiwan, Australië en het Midden-Oosten'.

Mensenhandelaren spelen ook vaak de rol van huwelijksmakelaar. Via advertenties worden meisjes 'op bestelling' aan een vermogende huwelijkspartner gekoppeld in Aziatische landen en het Midden-Oosten, maar ook in westerse landen waaronder Nederland. In ruil voor eten en onderdak bieden ze een man hun seksuele diensten, huishoudelijke zorg en onderdanigheid aan. "Dat ze als persoon niet meetellen, slecht worden behandeld, verkracht, seksueel misbruikt, op de lange duur soms tot prostitutie worden gedwongen, gaat niemand na."

In Aziatische landen, als bijvoorbeeld Pakistan, kunnen mannen die omwille van hun werk voor een korte of langere periode van hun gezin gescheiden zijn, een vrouw voor een beperkte periode huwen. Met instemming van haar familie en omgeving gaat ze gedurende deze periode met die man naar bed en doet het huishoudelijk werk in ruil voor voedsel, geld en fysieke bescherming.

Omwille van het algemeen welzijn

De vrouwenhandel in Azië is vooral het gevolg van de sociale ongelijkheid in de dorpen van deze vrouwen. "In de autoritair patriarchale structuren van hun gezin worden meisjes vanaf hun geboorte gediscrimineerd. Ze worden gezien als een financiële last die alleen voor vreemden rendabel zal zijn. Ouders hebben maar een doel: het meisje uithuwelijken, hoe vroeger hoe beter. Wanneer

zich een partij meldt die daarvoor geld wil geven, staan voor de mensenhandel de deuren wijd open." Halverwege de jaren zeventig van de vorige eeuw, spoorden de grote mondiale financiële organisaties de Aziatische landen aan een toeristenindustrie op te bouwen om hun buitenlandse schulden zo snel mogelijk af te lossen. Voor de rijkelui uit het Noorden werd vooral de seksindustrie een trekpleister. "Omwille van het 'algemeen welzijn' werden de oude tradities en morele regels vergeten en kneep de overheid een oogje dicht." Vrouwen en kinderen zijn hiervan het slachtoffer.

De schuldigen straffen en de handel voorkomen

"Velen zien de vrouwenhandel als een moreel probleem, waarvoor het aan de betrokkenen is om ermee in het reine te komen." Maar, omdat vrouwenhandel meestal gepaard gaat met bedrog of geweld en de handel in mensen in het al-

gemeen een miskennis is van vooral de rechten van de mens, van het recht op leven en het recht op menselijke waardigheid moet de aandacht bij voorkeur uitgaan naar het milieu en de werkwijze van de handelaren. Zij moeten internationaal worden aangeklaagd en vervolgd. De slachtoffers moeten juist geholpen worden bij de terugkeer naar hun familie of bij het elders opbouwen van een nieuw leven.

Mensenhandel moet echter vooral voorkomen worden. Dat kan door erover te praten, door zoveel mogelijk informatie over mensenhandelaren te verzamelen, door contact te zoeken met particuliere burgerorganisaties en internationale organisaties, door het ondersteunen van initiatieven tegen mensenhandel en door het schrijven van brieven naar de pers en de politiek over wat je hoort, ziet en weet over mensenhandelaren.

Samenvatting van een artikel van de Salesiaanse zuster Philomena D'Souza, lid van het Forum van Indiase theologen; ID-Woord-Weder-Woord, februari 2006.

Benoeming nieuwe Nationaal Rapporteur Mensenhandel

De ministerraad heeft er op voorstel van minister Donner van Justitie mee ingestemd om mw. mr. C.E. Dettmeijer-Vermeulen (56) voor te dragen voor benoeming tot Nationaal Rapporteur Mensenhandel. De benoeming gaat op 1 oktober in. Mw. Dettmeijer-Vermeulen was in de

periode 1980-1985 officier van Justitie bij het arrondissementsparket in Rotterdam. Daarna vervulde zij diverse functies bij de zittende magistratuur onder meer als kinderrechtster, rechter in de familiekamer en vervolgens in de Vreemdelingenkamer. Verder vervulde mw. Dettmeijer-Vermeulen ver-

schillende managementfuncties bij onder meer de rechtbank te Den Haag. Mw. Dettmeijer-Vermeulen volgt mw. A.G. Korvinus op die vanaf 1 april 2000 de functie van Nationaal Rapporteur vervulde.

ANP 4 juli 2006

Europees Sociaal Forum

Sinds enige jaren wordt op wereldniveau, op Europees niveau en op landelijk niveau jaarlijks een sociaal forum georganiseerd.

Ivonne van de Kar bezocht van 4-7 mei het Europese Sociale Forum in Athene, onder de slogans 'De Wereld Veranderen' en 'Een ander Europa is mogelijk'. Caritas Frankrijk was met een grote delegatie afgereisd in het kader van 'de vredeskaravaan' en organiseerde daar enkele workshops.

Ruim twaalfduizend mensen verzamelden zich begin mei in Athene, een stad die na de Olympische spelen van 2004 moeiteloos een dergelijk grote groep bezoekers kan herbergen en vervoeren. Dagelijks reisden al deze mensen naar het terrein waar het Sociale Forum werd gehouden. Opmerkelijk was het grote aantal vrijwilligers dat dagelijks klaar stond. Elke workshop werd door studenten simultaan vertaald in vaak 5 of 6 talen. Vrijwilligers runden het cafetaria en zorgden voor apparatuur. Laptops, beamers en microfoons die tegenwoordig nodig zijn bij dergelijke bijeenkomsten werden door hen zeer professioneel bediend en aangesloten.

Op de informatiemarkt, hoewel vrij overheersend bezocht door luidruchtige anti-globalisten, werden vlaggen, T-shirts, boeken en posters van uiteenlopende sociaalbewogen organisaties verkocht. De organisatoren waren er in geslaagd een groot aantal nieuwe Europeanen aan te trekken en er was een duidelijk aanwezige vertegenwoordiging uit Turkije. Er waren ruim 400 workshops met zeer uiteenlopende onderwerpen: over de rechten van Roma, gezondheidszorg voor iedereen, vredesgesprekken in centraal Afrika en watermanagement.

Voor de workshop over vrouwenhandel nodigde Caritas Frankrijk enkele

sprekers uit, onder wie Ivonne van de SRTV, en iemand van Caritas Duitsland, Oekraïne en Kroatië. Het werd een goed bezochte bijeenkomst.

Alle sprekers in de workshop namen een gedeelte van het mensenhandelsverdrag van de Raad van Europa en het rapport van de Expertcommissie van de EU voor hun rekening. De nadruk lag vooral op de mensenrechtenbenadering, de holistische en geïntegreerde aanpak van mensenhandel.

De workshop werd gehouden op de laatste avond van het Sociale Forum, van 18.00 tot 21.00 uur.

De vraag was of er nog mensen bereid waren naar een workshop over vrouwenhandel te komen op de laatste avond rond etenstijd, na dagen van praten, luisteren en discussiëren. Tegen alle verwachting in liep de vrij grote zaal tegen zessen vol met ongeveer 80 toehoorders. Onder de bezielende leiding van Caritas Frankrijk werd iedereen uitgenodigd deel te nemen aan het debat.

Het Sociaal Forum was een zeer goede en interessante bijeenkomst van velen die bewust bezig zijn met de toekomst van Europa op sociaal gebied.

Ivonne van de Kar

Voor u gelezen

Van armoede tot slavernij

Mensenhandel is één van de meest lucratieve vormen van internationale misdaad. Wat erger is: mensenhandel is een industrie in expansie. Wereldwijd worden er jaarlijks honderdduizenden mensen, vooral vrouwen en meisjes, verhandeld met het oog op seksuele of economische uitbuiting. Zuidoost-Europa is een kwetsbare regio waar de netwerken bloeien, in tegenstelling tot de nationale economieën. Mensenhandelaren profiteren er van de verwarving en de economische recessie na de val van het communisme en de conflicten die daaruit volgden. Een recent VN-rapport plaatst Albanië, Moldavië, Bulgarije en Roemenië in de top 10 van oorspronglanden.

Corruptie, inadequate wetgeving en een zwak juridisch apparaat leiden tot een hoge graad van straffeloosheid. Acties van de politie zorgen er meestal voor dat handel stopt, vaak wijzigen ze enkel de bestaande routes. Betrouwbare cijfers van deze illegale handel zijn uiteraard schaars. Weinig regeringen verzamelen systematisch data en slechts een kleine minderheid van de slachtoffers waagt het, als ze er al toe in staat zijn, een klacht neer te leggen. Ze hebben vaak angst voor wraak van mensen-

handelaren en regeringen beschermen hen vaak onvoldoende omwille van hun status als illegale migrant. Cijfers zijn dan ook gebaseerd op slachtoffers die bekend zijn bij de hulporganisaties.

Uit tijdschrift: MO België, www.protectionproject.org

De 'loverboy' is een ordinaire pooier

Loverboys, tien jaar geleden doken ze ineens op. Maar loverboys zijn een mythe, zegt nieuw onderzoek. "Het zijn keiharde pooiers, die gewoon de oude tactieken gebruiken."

Romeo (23): "Een probleem was wel dat niet alle meisjes meteen de hoer wilden spelen. Dan zeiden ze: 'ja, ik ben geen hoer'. Zei ik: 'Nee, je bent geen hoer, je doet gewoon die man een plezier.' Je moet goed lullen want veel van die vrouwen zijn dom. Maar op een gegeven moment gaan ze gewoon om jou geven, want je doet dingen met ze, je neemt ze mee uit, je betaalt voor ze, je geeft ze make-up en shit en een beertje met een kaartje en een roosje. Dan gaan ze je aardig vinden en dan gebruik je ze. Het komt vanzelf."

Romeo, Antilliaan, lijkt het prototype van een loverboy: knappe gozer, vlotte babbel, goed bij kas. Welk meisje zou er niet verliefd op worden? Sinds de Utrechtse politie in september 1995 met het nieuwtje kwam dat allochtone jongens Nederlandse meisjes ritselden voor de prostitutie, is het land bij vlaggen in de ban van het gevaar van loverboys.

"Maar dat typische beeld van een loverboy is verzonnen", zegt onderzoekster Marion van San, die het verhaal van Romeo optekende. "Het is gek dat er zoveel paniek over is in de samenleving, terwijl er eigenlijk niets nieuws gebeurt. Hulpverleners zeggen dat ze per jaar een paar honderd slachtoffers van loverboys tegenkomen. Maar het concrete bewijs voor die verhalen blijkt flinterdun." Van San onderzocht het fenomeen loverboys, samen met onder anderen de Utrechtse criminoloog Frank Bovenkerk. In juni verscheen hun boek.

"Loverboys bestaan wel, maar ze zien er heel anders uit dan we dachten", zegt Van San. "Het zijn ordinaire, keiharde pooiers. De tactiek waarmee ze meisjes de prostitutie in krijgen, is dezelfde die pooiers altijd al gebruikten."

Waren het vroeger vooral blanke, Nederlandse mannen die vrouwen voor zich lieten werken in de prostitutie, nu zijn het met name jonge Marokkanen. Net als de Nederlandse bakker in veel steden is vervangen door de Turkse, en de schoonmaker door de Oost-Europeaan. Toch is over loverboys veel meer ophef dan over het werk van eerdere generaties pooiers. "Omdat het om allochtone jongens gaat, die er met 'onze' meisjes vandoor zouden gaan", zegt Van San.

"Je hoort iedere keer hetzelfde stereotype verhaal over loverboys die op grote schaal bij scholen meisjes werven. We zijn het in de praktijk heel weinig tegengekomen." Voorlichting werkt volgens haar niet per se. Het is beter om loverboys pooiers te noemen en ze strafrechtelijk aan te pakken. Dat kan al, maar gebeurt zelden. "De politie legt deze jongens vooralsnog weinig in de weg."

BN de Stem, 12 juni 2006, door Remko Tanis

Italiaanse politie bevrijdt Poolse 'slaven'

(Novum/AP) - De Italiaanse politie heeft dinsdagochtend ruim honderd Polen bevrijd die op boerderijen in Italië slavenarbeid moesten verrichten. In samenwerking met de Poolse autoriteiten werden na een onderzoek van een half jaar 25 personen gearresteerd. Die zouden de Polen met het vooruitzicht van werk naar Italië hebben gelokt en daar vast hebben gehouden. Dat hebben de Italiaanse officier van justitie Lorenzo Lerario en de Poolse landelijke politiechef Marek Bienkowski op afzonderlijke persconferenties in Bari en Warschau bekendgemaakt.

De arrestanten zijn aangeklaagd volgens mensenhandel en wederrechtelijke vrijheidsberoving. Gangsters in Polen lokten mensen met advertenties in lokale kranten waarin werk op groente- en fruitbedrijven in Italië werd aangeboden. De mensen moesten hun eigen reiskosten en een eenmalige bemiddelingsvergoeding van 225 euro betalen. Eenmaal in Italië kregen zij niet het uurloon van vijf tot zes euro dat hun was voorgespiegeld, maar slechts één euro, zei Bienkowski. Ze moesten tien tot twaalf uur per dag werken en werden ondergebracht in barakken met miserabele

sanitaire voorzieningen. Doordat ze moesten betalen voor hun logies en eten, raakten de meesten bovendien in de schulden.

De werkkampen werden gerund door drie Polen, twee Oekraïners en een Algerijn. Volgens Bienkowski was er in sommige gevallen ook sprake van gedwongen prostitutie, verkrachting en mishandeling. Verscheidene arbeiders zouden zelfmoord hebben gepleegd. De politie heeft in de zaak inmiddels driehonderd mensen verhoord en verwacht er nog eens zehonderd te horen.

Trouw, 18 juli 2006

Amsterdam sluit één op vijf bordelen

Ruim twintig procent van de bordelen in Amsterdam moet de deuren sluiten. Van de ongeveer 170 seksgelegenheden krijgen er 37 geen vergunning. De gemeente Amsterdam heeft daartoe besloten omdat het vermoeden bestaat dat de eigenaren niet zuiver op de graat zijn.

De eigenaren krijgen volgens een gemeentewoordvoerder nog 'korte tijd' de kans om aan te tonen dat ze geen wetten overtreden. De kans dat dit aangetoond wordt is volgens de gemeente 'erg klein'. Na de zomer moeten de bordelen die ook na protest geen vergunning krijgen dicht.

Amsterdam weigert de vergunningen op grond van de Bibob-wetgeving. Daardoor kunnen gemeenten eenvoudi-

ger onderzoek doen naar mogelijke criminele praktijken als een vergunning, subsidie of aanbesteding wordt verleend. Onderzocht worden vaak voor criminaliteit gevoelige branches als de horeca, de speelautomatenbranche en de prostitutie. De gemeente kan een vergunning weigeren of intrekken wanneer ernstig vermoed wordt dat de aanvrager zich schuldig maakt aan criminele praktijken.

Het grootste deel van de geweigerde aanvragen kwam van de Amsterdamse Wallen. Dit gebied wil de gemeente Amsterdam de komende maanden goed screenen, om daar de goede van de slechte prostitutiebedrijven te scheiden. Na de prostitutie zijn volgens een voorlichter van de gemeente Amsterdam hotels, restaurants en seks-theaters op de Wallen aan de beurt.

ANP, 21 juni 2006

Lof en kritiek van VN-rapporteur vrouwenrechten

Nederland verdient zowel lof als kritiek op het gebied van vrouwenemancipatie en -rechten. Nederland maakt zich met (internationale) maatregelen altijd sterk voor vrouwen.

Tegelijk blijven voor vrouwen in Nederland zelf ongelijke situaties voortduren, ondanks de gelijke rechten. Ook in het prostitutie- en het asielbeleid vallen flinke gaten. Dat meldde de speciaal rapporteur van de Verenigde Naties inzake geweld tegen vrouwen, Yakin Ertürk, dinsdag op de laatste dag van haar negendaagse bezoek aan Nederland.

Ertürk vindt dat ongelijkheid tussen man en vrouw steeds meer wordt gelieerd aan migrantenvrouwen en een integratieprobleem. De ware achtergrond van geweld tegen vrouwen - die vanuit sociaal-historisch oogpunt ligt in ongelijke machtsverhoudingen - wordt volgens haar teveel genegeerd.

Zorgen maakt ze zich over de korte aanmeldprocedure voor asielzoekers. Volgens Ertürk zijn vijf werkdagen veel te kort voor vrouwen die het slachtoffer zijn van verkrachting. Ze wijst erop dat een trauma hierdoor

anders is dan andere trauma's. Er moet eerst een band worden opgebouwd met autoriteiten, voordat zij zulke intieme zaken kunnen vertellen, aldus de VN-rapporteur.

Verder wees Ertürk op de negatieve verschijnselen van het gedoogbeleid voor prostitutie. Door de opheffing van het bordeelverbod in 2000 is de bescherming van prostituees weliswaar verbeterd maar zijn ook illegale circuits ontstaan. "En daar is het juist slechter gesteld met de bescherming."

Tubantia, juli 2006

Mogelijk permanente verblijfsvergunning voor slachtoffers mensenhandel

Tientallen slachtoffers van mensenhandel hebben de afgelopen jaren afgezien van aangifte bij de regiopolitie. Ze mochten alleen tijdens het strafproces in Nederland blijven en voorzagen erna opnieuw bedreigd te worden. Dat zegt teamleider P. Hijnen van het Prostitutie Controle Team van de regiopolitie Eindhoven.

De situatie rond mensenhandel is door de intensieve politieaanpak in die regio in een 'stiller vaarwater' gekomen. Hijnen vreest echter voor de komst van mensenhandelaars en -netwerken naar een pas heropend asielzoekerscentrum in Eindhoven. "We krijgen al signalen dat daar

alleenstaande minderjarige asielzoekers geparkeerd worden om daarna in de prostitutie te brengen." Hij wil daarom op korte termijn met het centraal orgaan asielzoekers (coa) om tafel. "We moeten ons uiterste best doen om te leren van de ervaringen in het verleden." Het afgelopen jaar zijn al meer dan honderd ama's uit centra in het land verdwenen. Hijnen is 'ontzettend blij' met de toezegging van minister Verdonk om de mogelijkheden voor een permanente verblijfsvergunning voor slachtoffers van mensenhandel te versoepelen.

Eindhovensdagblad, 21 augustus 2006

Het motto van de SRTV:

'Niet alleen de dromen die we delen zijn belangrijk maar ook het werk dat we samen doen.'

Bezoek onze website:
www.srtv.info

Gooi na lezing deze 'Verhandelingen' niet bij het oud papier, maar geef deze ter kennismaking door aan vrienden, bekenden of familie.

Illegale prostitutie niet verminderd

Het aantal meldingen van illegale prostitutie is in de eerste helft van dit jaar verviervoudigd ten opzichte van vorig jaar. Daaruit concludeert minister Donner (Justitie) dat de legalisering van de prostitutie in 2000 niet heeft geholpen tegen uitbuiting van vrouwen.

Volgens Donner is het sterk gestegen aantal meldingen het resultaat van de publiciteitscampagne 'Meld Misdaad Anoniem'; het hoeft niet te betekenen dat de illegale prostitutie ook navenant is toegenomen.

Kreeg de politie over heel 2005 in totaal 42 meldingen binnen, in de eerste zes maanden van 2006 waren dat er al 78, zo maakte Donner gisterochtend bekend op een bijeenkomst in Zwolle over mensenhandel. De sterke toename is volgens de minister het resultaat van de begin dit jaar gestarte campagne 'Schijn Bedriegt', waarin mensen worden opgeroepen signalen van uitbuiting te melden bij het meldpunt Meld Misdaad Anoniem. De stijging betekent volgens de bewindsman dus niet dat mensenhandel en illegale prostitutie ook meer voorkomen. "We krijgen nu eindelijk de signalen binnen die we altijd al binnen hadden moeten krijgen", aldus Donner.

Een groot deel van de 78 meldingen heeft tot onderzoeken geleid, waarvan een aantal inmiddels is afgerond. In Gelderland werd een illegaal bordeel opgerold en zijn twee

aanhoudingen verricht. In Rotterdam kwam het Team Prostitutie en Mensenhandel van het politiekorps Rotterdam-Rijnmond op het spoor van negen illegale prostituees. Een van hen bleek ook te zijn verkracht.

Donner erkent dat de toename van het aantal meldingen bewijst dat de opheffing van het algemeen bordeelverbod per oktober 2000 niet effectief is geweest. Dat diende om de 'vrijwillige prostitutie' te reguleren en de exploitatie van vrouwen en meisjes - met geweld of misbruik - uit te bannen.

Sindsdien heeft de illegale escortbranche echter juist een grote vlucht genomen en kunnen bordelen met een vergunning de 'concurrentie' nauwelijks aan. Donner: "Het geloof van destijds is inderdaad niet bevestigd." Wel wijst de minister er op dat gemeenten een eigen prostitutiebeleid kunnen voeren. Zo kunnen ze vergunningen intrekken van malafide bordeelhouders. Volgens Donner is dat beleid in veel gemeenten nog voor verbetering vatbaar.

Een stuk moeilijker is de aanpak van escortbureaus, aangezien die geen vergunning nodig hebben. Volgens Donner heeft justitie inmiddels afspraken gemaakt met dagbladen over de advertenties van de escortbranche. Bedrijven die geen registratienummer hebben, worden voortaan door de kranten geweigerd.

Ingekort artikel uit: Nederlands Dagblad, 29 juni 2006

Zomerkamp voor Moldavische slachtoffers vrouwenhandel

Wereldvrouwendag, 8 maart, stond dit jaar in het teken van de 'reproductieve rechten' van vrouwen (rechten rondom alles wat te maken heeft met voortplanting en seksualiteit). Op dit gebied is nog veel te verbeteren. Elke minuut sterft ergens op de wereld een vrouw aan onnodige complicaties tijdens haar zwangerschap of bij een bevalling. Jaarlijks worden vijftien miljoen meisjes tussen de 15 en 19 jaar zwanger. In vele culturen worden vrouwen besneden (genitaal verminkt) en ieder jaar opnieuw worden duizenden vrouwen verhandeld en gedwongen tot prostitutie.

Wereldwijd neemt het probleem van de vrouwenhandel toe. Ook in Oost-Europa treft armoede vooral vrouwen en dat is een van de redenen dat veel vrouwen uit deze regio in de prostitutie in West-Europa belanden. Steeds weer worden vrouwen met valse beloftes van goede verdiensten en prima banen naar West-Europa gelokt. In sommige gevallen we-

ten vrouwen wel dat het om banen in de prostitutie gaat, maar ze hebben geen idee van de omstandigheden waaronder ze moeten werken en van de dwang en het geweld dat hun in de seksindustrie te wachten staat.

Tot rust komen

'La Strada' is een internationaal netwerk dat strijdt tegen vrouwenhandel. La Strada in Moldavië organiseerde in 2005 voor het eerst een zomerkamp voor vrouwen die het slachtoffer zijn geworden van vrouwenhandel en gedwongen prostitutie. De vrouwen kunnen tien dagen met hun kind(eren) in een eeuwenoud orthodox nonnenklooster (Varzaresti klooster uit 1420) tot rust komen. Onder begeleiding van sociaal werkers, psychologen, pedagogen en priesters werken de vrouwen aan hun psychische en lichamelijke herstel. Een van de doelen van het verblijf is dat de band tussen de moeders en hun kinderen versterkt wordt. 'La

Strada' hoopt zo een bijdrage te leveren aan het opbouwen van zelfvertrouwen en een mogelijk herstel van de band met de kerk en met God.

"... voor mij betekent hier in dit klooster zijn: vrij en veilig zijn. De mensen die in het klooster wonen kunnen je geen pijn doen en ze zullen je nooit de schuld geven voor wat is gebeurd ..."

Uit: Vandaar, Kerkinactie

RUILHANDEL: schelpen, olie, mensen

In Boekarest kun je een kind kopen voor seks, rechtstreeks van de familie of via een tussenpersoon die de winstmarge opstrijkt. In Marrakesj betaalt een pooier € 10 aan de moeder, die haar kind een poosje meegeeft. In Thailand vindt de liefhebber een ruime keus aan 'heel jonge meisjes, fris en kakelvers, want zo willen we ze toch het liefst nietwaar'. Dit uit de mond van een reisbureaudirecteur, vanuit Nederland overgevlogen om zijn klanten de weg te wijzen (bron: onthullend tv-programma Undercover).

Dit soort gruwelijke informatie wil een mens eigenlijk niet weten. Maar struisvogel spelen helpt niet, een vermanende vinger naar de ouders evenmin. Reëel is te onderkennen, dat armoede aan dit alles ten grondslag ligt. Economie is gebaseerd op ruilhandel, - van héél in 't klein arbeidskracht leveren voor een hongerloontje tot op wereldgrootte politieke steun voor olie. Heeft een gezin geen enkel middel van bestaan maar lopen er wel (te) veel kinderen rond, die gewild ruilmiddel zijn, ja, dan ...

Actievoerders accepteren geen 'ja, dan'. Het moet altijd 'nee' zijn tegen deze praktijken. Zoals ook kinderarbeid zelfs niet goed te praten is met het argument, dat zo tenminste ietsje geld binnenkomt. Het lijkt simpel: niet één

jongen of meisje meer in de fabriek, dat levert automatisch werkgelegenheid voor de ouders en toekomstkansen voor de jeugd, die dan naar school kan. Een ideaal, een visioen, tegelijk een hersenschim, want hoe is zulk verzet te bundelen in een strijd tegen genadeloos opererende maffia, die al deze lucratieve mensenhandel beheerst.

Hetzelfde geldt voor vrouwenhandel. Het leek een goed idee prostitutie te legaliseren om zo de branche te vrijwaren van onvrijwillige tewerkstelling onder dwang en dreiging. Maar tegen de sluwe uitbouter van in de val gelopen meiden helpt geen wet, arbeidsinspectie of belastingplicht. Met legalisatie is de prostituut trouwens officieel als klant erkend. Hem kan hoogstens verboden worden buiten het legale circuit te shoppen. Maar ach, daar is Thailand nog en Bangladesh en "heel Azië is een tuin waar je goed kunt grazen", volgens de kenner. Poëtische beeld; schril contrast met "een hoer is hier nog minder dan een hond". Dat zegt de prostituee. "Een dochter dit vak in laten gaan. Nóóit". Misschien ooit trouwen zelfs? Een schampere lach: "ik ken de mannen te goed, ze bedriegen allemaal hun vrouw".

Coks van Eysden

Voor u gelezen

'Bliksemhuwelijken goed voor toerisme'

De Indonesische vice-president Jusuf Kalla ziet geen kwaad in het gebruik dat Arabische mannen tegen betaling trouwen met Indonesische vrouwen, om enkele uren of dagen later van hen te scheiden. Volgens hem zijn de bliksemhuwelijken een manier om het toerisme te bevorderen. Kalla deed de uitspraken tussen neus en lippen door op een bijeenkomst over het trekken van Arabische toeristen naar Indonesië.

Gelegaliseerde prostitutie

Veel Arabische toeristen komen naar de stad Puncak bij Jakarta om een kortstondig huwelijk aan te gaan met Indonesische vrouwen. Kalla: "En wat dan nog als dan de man naar huis gaat en de dame krijgt een klein huis, dat is goed, toch?"

Volgens vrouwenorganisaties zijn de huwelijken, die niet door de staat worden erkend maar tegen betaling door islamitische geestelijken worden voltrokken, een vorm van gelegaliseerde prostitutie en worden arme gezinnen erdoor aangemoedigd hun dochters te verkopen in ruil voor seks. De praktijk komt volgens de pers in heel Indonesië voor en de meeste 'bruidegoms' zijn Indonesiërs. Puncak staat bekend om de prostitutie.

Het Laatste Nieuws(B), 29 juni 06

Colofon

Verhandelingen

is een uitgave van de Stichting Religieuzen Tegen Vrouwenhandel (SRTV) als bijdrage in de strijd voor een rechtvaardige, democratische samenleving.

Redactie:

Ivonne van de Kar Gijs Lieferring
Frans Kwik Tonny Verhoeven
Berti Oprins

Redactieadres:

SRTV
Sint Janssingel 92
5211 DA Den Bosch
telefoon 073 - 615 44 44
e-mail srtv@srtv.info
fax 073 - 615 44 49
bank/giro 42 05 57 t.n.v. SRTV, Den Bosch
KvK 34156001